

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.682 van 14 november 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van zijn advocaten
X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Duitse nationaliteit en Poolse origine te zijn, op 6 juni 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 mei 2008 van de gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een EU-onderdaan.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE VOS loco advocaten B. COEMANS en S. WISSELS en van attaché SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 24 mei 1976 te Swinemunde geboren en heeft de Duitse nationaliteit.

Verzoeker verklaart op 31 maart 2008 het Belgische Rijk te zijn binnengekomen en dient op 2 april 2008 een asielaanvraag in.

Op 8 mei 2008 neemt de Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort Commissaris-generaal), een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag, dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

B. Motivering

U verklaarde dat Duitse functionarissen en verscheidene Duitse instellingen moedwillig uw fundamentele rechten hebben geschonden door u op onwettige wijze uw sociale uitkering te ontnemen en door u te dwingen tot onaangepaste arbeid. U acht zich door deze gang van zaken gediscrimineerd en in uw menswaardigheid aangetast.

Alvast dient te worden gewezen op de vaststelling dat u zonder aannemelijke verklaring heeft nagelaten in te gaan op enkele u opgelegde formaliteiten inzake uw aanvraag om sociale bijstand. Een positief gevolg van uwentwege aan deze formaliteiten zou nochtans een wezenlijke impact kunnen hebben op de kern van het door u verklaarde probleem, namelijk de stopzetting van uw uitkering en de door u ervaren dwang om een ongeschikte tewerkstelling te aanvaarden. Zo werd vastgesteld dat u, die verklaarde aanspraak te maken op een sociale uitkering om reden van uw gezondheid (chronische hoofdpijn) en de daarmee verbonden moeilijkheden om een tewerkstelling te vinden, heeft nagelaten om in te gaan op de expliciete uitnodiging voor een medisch onderzoek door een ambtenaar-arts.

U stelde dat u er niet bent op ingegaan omdat u reeds over een medisch attest beschikte, meer bepaald het door u neergelegde medisch attest dd. 25.04.2002. Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat dit attest melding maakte van een periode van arbeidsongeschiktheid/schoolongeschiktheid van iets meer dan twee weken in mei-juni 2002 om reden van ziekte. Uit uw verklaringen blijkt dat u slechts nadien, nadat het u niet mogelijk was gebleken uw opleiding te voltooien of een tewerkstelling te vinden, een sociale uitkering heeft aangevraagd. Gezien de in de tijd beperkte en gedateerde geldigheid van het door u verklaarde medisch attest, gezien het in het algemeen redelijk te noemen is dat een administratie, alvorens u een sociale bijstand uit te keren, medisch zou verifiëren welke de aard en ernst van het gezondheidsprobleem dat aan de basis van uw aanvraag ligt, is, en welke beperkingen qua arbeidsgeschiktheid daaruit kunnen worden afgeleid, is uw verwijzing naar het genoemde medische attest geen aannemelijke verklaring voor uw nalaten om zich te melden voor het gevraagde medisch onderzoek. U verklaarde voorts dat u niet naar deze ambtenaar-arts bent gegaan omdat u intussen alle vertrouwen in de Duitse autoriteiten had verloren (CGVS p. 8). U slaagt er echter niet in het verklaarde gebrek aan vertrouwen aannemelijk te maken. Zo blijkt uit uw verklaringen niet dat u op dat ogenblik met andere instanties dan de sociale dienst/dienst arbeidsbemiddeling van uw stad Salzgitter contacten had. Bovendien, de problemen die u tot op dat moment met deze diensten heeft gehad (een laattijdige uitnodiging voor een gesprek met de dienst arbeidsbemiddeling op een verkeerd adres, de in uw ogen onterechte en onwettige reductie van uw sociale uitkering (cfr briefwisseling dd. 18.07.2003), het gebrek aan bereidheid van de betrokken ambtenaren om te luisteren naar de door u ingeroepen redenen van overmacht inzake genoemde uitnodiging, het niet kopiëren van/geen rekening houden met de door u verklaarde beperkingen qua arbeidsmogelijkheden omwille van uw chronische hoofdpijn, de uitzending naar een voor uw chronische hoofdpijn ongeschikte arbeidsactiviteit, en een officiële waarschuwing dat uw sociale uitkering zou worden stopgezet indien u niet zou ingaan op een volgende werkaanbieding (briefwisseling dd. 30.04.2004) kunnen niet worden aanzien als een ernstige bedreiging voor uw vrijheid, leven of fysieke integriteit. Des te meer daar u verder aangaf in deze problematiek nooit expliciet zijn te geïntimideerd, bedreigd of met geweld bejegend door welke Duitse beambte of instantie ook (CGVS p. 10). U maakte wat de ambtenaren van genoemde sociale dienst betreft enkel melding van een cynische houding door één van hen ten overstaan van u (CGVS p. 7). Zelfs in de veronderstelling dat bovenstaande problemen met de ambtenaren van de sociale dienst van Salzgitter allen toe te schrijven zijn aan kwade intentie tegenover u (CGVS p. 5-6, 7), kan het niet aannemelijk worden genoemd dat uw vertrouwen in de Duitse autoriteiten daardoor dermate algemeen zou zijn geschonden dat u het niet aandurfde zich te melden voor een medisch onderzoek door een ambtenaar-arts. Bijkomend dient ook te worden gesteld dat het om reden van dezelfde vaststellingen niet aannemelijk kan worden genoemd dat u niet op zijn minst een kijkje zou gaan nemen bij de tweede werkaanbieding, om in te schatten in hoeverre u deze activiteit geschikt zou achten, dit te meer gezien u intussen de waarschuwing dat uw sociale toelage zou kunnen worden stopgezet, had gekregen. Bijgevolg dient dan ook te worden geoordeeld dat u zelf onvoldoende adequate initiatieven heeft ontplooid om uw rechten te beschermen of af te dwingen.

Vervolgens moet erop worden gewezen dat u, nadat u na de verklaarde gezondheidsproblemen van 2005 toch een advocaat had aangenomen, deze ervoor gezorgd had dat u uw sociale uitkering, uw recht op juridische bijstand, en een tussenkomst door de overheid in uw huurkosten terugkreeg (CGVS p. 9).

Hieruit dient dan ook te worden afgeleid dat de verklaarde problemen, tenminste in belangrijke mate, gedateerd zijn en aldus niet kunnen worden ingeroepen ter staving van een gegronde en actuele vrees of een reëel risico op ernstige schade. Tenslotte, dat er in uw hoofde bezwaarlijk een gegronde en actuele vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden vastgesteld, vindt bevestiging in de vaststelling dat u sedert de door u verklaarde periode van ontzegging van sociale bijstandsuitkering en gezondheidsproblemen (tot oktober-november 2005) nog in Salzgitter, Duitsland, bent gebleven tot uw eigenlijke vlucht in maart 2008. Uit uw verklaringen blijkt alvast dat er zich sinds eind 2005 geen asielfeiten hebben voorgedaan die een verklaring kunnen bieden voor uw vertrek uit Duitsland in 2008, meer dan twee jaar na de door u verklaarde acute problemen van geschonden rechten en gezondheidsproblemen dientengevolge. Uw verklaring dat u niet kon vertrekken zonder eerst voldoende geld te hebben gespaard, en dat de Duitse spoorwegen intussen ook een staking hebben gehouden (CGVS p. 10), volstaat niet ter verklaring van een tijdspanne van meer dan twee jaar tussen de verklaarde ernstige problemen en uw eigenlijke vertrek.

Bijkomend, inzake het door u verklaarde ernstige gevaar voor uw gezondheid en leven, dat was opgetreden nadat u bij gebrek aan een uitkering en financiële middelen, ondervoed bent geraakt, moet erop worden gewezen dat u in de loop van deze aaneenschakeling van gezondheidsproblemen in 2005 niet één keer een arts heeft geraadpleegd. U verklaarde uw gedrag door te verwijzen dat een arts u éénmaal in het verleden had geweigerd te onderzoeken om een u onbekende reden (CGVS p. 10). Echter, gezien de éénmaligheid van deze weigering door één arts, gezien uw onwetendheid omtrent diens toenmalige motieven om u te weigeren, kan in deze weigering van medische zorgverlening geen voldoende beletsel voor een later beroep op medische zorg worden gevonden.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaring dan ook niet worden afgeleid dat het door u verklaarde ernstige gezondheidsrisico op enigerlei wijze is toe te schrijven aan een intentioneel bemoeilijkte toegang tot de medische zorgverlening. Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten vermogen niet hetgeen hierboven werd uiteengezet te weerleggen. De identiteitskaart bevat enkel persoonlijke identiteitsgegevens zonder dat hierin enige verwijzing naar de verklaarde asielproblemen kon worden gevonden. Het curriculum vitae en de bewijzen m.b.t. gevolgde opleidingen en het neergelegde fragment van een door u geschreven toneelstuk bevatten informatie aangaande uw opleidingen en stages. Het fragment uit een door u geschreven toneelstuk heeft geen objectieve bewijswaarde. U zelf gaf aan dat u het C.V., de bewijsstukken van opleidingen en stage, en het toneelstuk heeft neergelegd ter informatie van de Belgische autoriteiten met het oog op een mogelijke toekomstige tewerkstelling in België (CGVS, p. 3, 6). In deze documenten kon alvast geen verwijzing naar de door u verklaarde asielproblemen worden gevonden. Het bewijs van goed gedrag en zeden legde u neer ten bewijze als dat u geen strafbare feiten heeft gepleegd (CGVS p. 3). Het document bevat geen informatie aangaande de verklaarde asielproblemen. De neergelegde briefwisseling van de sociale dienst van Salzgitter, van de Niedersächsische Staatskanzlei, van het Niedersächsisches Ministerium für Soziales, Frauen, Familie und Gesundheit, van de Bezirksregierung Braunschweig, van het Staatsanwaltschaft Braunschweig, van het Bundesministerium der Justiz, en van het Landesgericht Hannover, voorts de neergelegde uitbetalingsorder uit de stadskas, en tenslotte uw klacht dd.17.08.2004 bewijzen dat u tussen juni 2003 en juli 2005 gecorrespondeerd heeft met diverse lokale en federale, bestuurlijke en rechtelijke instanties aangaande de door u verklaarde schendingen van uw rechten en uw vraag om bescherming terzake. Deze documenten bevatten echter geen informatie die bovenstaande vaststellingen dat u heeft nagelaten aan belangrijke administratieve verplichtingen te voldoen, dat de verklaarde problemen een gedateerd karakter hebben, en bijgevolg, samen met de vaststelling van uw laattijdig vertrek uit Duitsland niet vermogen een actuele, gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade te rechtvaardigen. Het neergelegde medisch attest dd. bewijst enkel, zoals hierboven reeds aangegeven, dat u gedurende enkelen weken in mei-juni 2002 arbeidsongeschikt/schoolongeschikt was wegens ziekte. Bijgevolg vermag ook dit document niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 1, A, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna verkort geciteerd Conventie van Genève).

Verzoeker betoogt dat de Commissaris-generaal ten onterechte geen rekening heeft gehouden met de discriminatie waarvan verzoeker is zijn land van herkomst het slachtoffer werd. De Duitse overheid blijft in gebreke hem in bescherming te nemen. Deze weigering van bescherming kan worden beschouwd als een schending van de Conventie van Genève, met name het behoren tot een sociale groep namelijk het beschermen van de zwakkeren in de maatschappij. Verzoeker was voorzeker bereid om te werken, doch wenste dat er rekening werd gehouden met zijn aandoening. Ondanks zijn aandoening werd hij tewerkgesteld op een plaats die ernstige gezondheidsrisico's inhield. Verzoeker had dan ook het recht zich te informeren op de sociale dienst van Salzgitter en zijn verklaring omtrent zijn ziekte in herinnering te brengen. Deze verklaring werd echter niet genoteerd zoals hij ze had afgelegd. Na zijn slechte ervaringen met de Duitse overheid had hij dan ook al zijn vertrouwen in deze instantie verloren. Als verzoeker telkens op onbegrip stootte bij Duitse overheidsinstanties omtrent zijn ziekte en verzoeker ervan overtuigd geraakte dat deze instanties hem geen hulp meer gingen bieden, dan kan verweerder hier moeilijk een eigen oordeel over vellen. Verzoeker concludeert dat de motivering van de Commissaris-generaal in strijd is met de wet, juridisch niet correct en onjuist is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd is en op een gedetailleerde wijze uiteenzet waarom in hoofde van verzoeker de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Daar waar verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal ten onrechte geen rekening gehouden heeft met de discriminatie waarvan verzoeker in zijn land van herkomst het slachtoffer werd en dat zijn situatie beantwoordt aan de criteria opgenomen in de Conventie van Genève, met name dat hij behoort tot een sociale groep en dat de Duitse overheid in gebreke blijft deze groep van zwakkeren van de maatschappij in bescherming te nemen, voert hij de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de eventuele schending van materiële motiveringsplicht.

Artikel 57/6, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd : (...)

2° om de aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan

van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4;”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidtoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal is nagegaan of de aangehaalde problemen in het land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging vormen in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal concludeerde dat verzoeker zelf onvoldoende adequate initiatieven heeft ontplooid om zijn rechten te beschermen of af te dwingen. Vervolgens stelde de Commissaris-generaal vast dat de feiten, ten minste in belangrijke mate, gedateerd zijn en aldus niet kunnen worden ingeroepen ter staving van een gegronde en actuele vrees of een reëel risico op ernstige schade, gezien verzoeker zelf verklaarde dat een advocaat die hij aanstelde in 2005 ervoor had gezorgd dat hij zijn sociale uitkering, zijn recht op juridische bijstand en een tussenkomst door de overheid in de huurkosten terugkreeg. Bovendien stelde de Commissaris-generaal vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij nog 2 jaar zonder problemen in Duitsland is kunnen verblijven na zijn problemen van ontzegging van sociale bijstandsuitkering en de gezondheidsproblemen die met de hulp van een advocaat eind 2005 werden opgelost tot zijn eigenlijke vlucht in 2008. Met betrekking tot de aangehaalde gezondheidsproblemen verwijst de Commissaris-generaal naar het verhoor waaruit blijkt dat verzoeker in de loop van de aaneenschakeling van gezondheidsproblemen in 2005 niet één keer een arts heeft geraadpleegd en dat de enige verklaring hiervoor was dat in het verleden één arts had geweigerd hem te behandelen om ongekende redenen. De Commissaris-generaal concludeerde hieruit dat uit verzoekers verklaringen niet kan worden afgeleid dat het verklaarde ernstige gezondheidsrisico op enigerlei wijze toe te schrijven is aan een intentioneel bemoeilijkte toegang tot de medische zorgverlening. De Commissaris-generaal heeft aldus wel degelijk rekening gehouden met de gezondheidsproblemen van verzoeker, heeft deze in zijn beoordeling betrokken en is op redelijke wijze tot bovenstaande conclusie gekomen.

Door op een algemene wijze te stellen dat hij als zwakkere in de maatschappij behoort tot een sociale groep in de zin van de Conventie van Genève en de Duitse overheid in gebreke blijft deze groep te beschermen, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op een kennelijk onredelijke wijze is genomen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de Commissaris-generaal maakt op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit. Een verder onderzoek van het middel zou de Raad verplichten de feitelijke toedracht van de asielaanvraag te

appreciëren, wat zaak is van de tot beslissen bevoegde overheid. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoeker de rechtstreekse schending van artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève inroept, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat aan deze bepaling directe werking dient te worden ontzegd, zodat verzoeker zich niet kan beroepen op de rechtstreekse schending van dit artikel.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.